

idet de da manglede dem til Fisseriet, og dette Tab vilde ofte være større end Tabet af Redskaberne. Svad Kommunerne angaar, vilde de vistnok gjerne svare den omtalte Kvotabel af Tabet, naar den øvrige Del kunde komme fra Statskassen; thi det er aabenbart af stor Betydning for Kommunerne, at disse Folk ikke miste deres Erhverv og komme til at falde Kommunen til Byrde. — Den næste Sag, som jeg vil tillade mig at omtale, er det ulykkelige Sernbaneanlæg paa Vestkysten af Sjælland. Det har nu vist sig, at Loven af 1868 om dette Sernbaneanlæg ikke faa nær er stet Fyldest, og det kan dog ikke negtes, at Tidsfristen fra 1868 til 1874 har været lang nok til, at de Forarbejder, som behøvedes, kunde have været udførte. Det lader sig heller ikke negte, at der, hvis Regjeringen i Tide havde havt Forarbejderne færdige, og havde været saa fremflynnet, at den havde bestemt, at Banen skulde have været færdig et halvt eller et helt Aar før den i Loven bestemte Tidsfrist, samt at Mulkteringen skulde begynde fra den fastsatte Tid, vilde en saadan Bestemmelse have været tilstrækkelig til i betimelig Tid at faae det manglende Arbejde udført saaledes, at Loven paa den Maade kunde være stet Fyldest. Det, hvormed Befolkningen især er utilfreds, er dette, at Loven ikke er bleven opfyldt, idet de mene, at enhver Lov, hvad enten den paalægger Forpligtelse eller giver Rettigheder, bør stte Fyldest. Egesom Befolkningen finder sig i at opfylde enhver Forpligtelse, som paalægges ved Lov, saaledes forekommer det den ogsaa, at Loven skal stte Fyldest, naar den giver Befolkningen nogen Fordel eller Rettighed, men dette er ikke stet i nærværende Tilfælde. Dette er saa meget mere ærgerligt — jeg siger med Villie ærgerligt — fordi Befolkningen har havt den Uregelse stadig at være Vidne til det ualmindelige Kniberi og Smøleri, hvormed dette Arbejde fra først til sidst er blevet drevet, samtidig med, at den skal lide saa uforholdsmæssig store Tab, alene fordi der er begaaet Feil baade fra den ene og fra den anden Side. Statsmagten kan nemlig heller ikke sige sig fri for Feil; thi der har som sagt været en tilstrækkelig lang Tidsfrist fra den paagældende Lovs Udstedelse til dens Ikrafttræden. Man skulde nu antage, at Regjeringen vilde være tilbøielig til paa det allerkræftigste at inddrive de Mulfter, som ere forfaldne siden Tidsfristens Udlob, men efter de Udtalelser, man forleden hørte af den ærede Indenrigsminister under en Forespørgsel desangaaende, fremgik det klart, at det var tvivlsomt, om Regjeringen vilde inddrive disse Mulfter. Forhaabentlig vil den dog, naar den afgjørende Bestemmelse skal tages, finde det rigtigt, at Mulkteringen gennemføres i sin fulde Strengthed, thi dersom det ikke sker, vil Befolkningen i den vestre Egn af Sjælland blive helt utilfreds over den Medlidenhed, som vises imod Entreprenurerne, en Medlidenhed, som disse efter

Befolkningens Skjøn slet ikke fortjene. Der har ikke i nogen Maade været Forhindring for Arbejds Fremme i nogen væsentlig Grad, naar maaske undtages en Arbejdsstandsning i England, der for en kort Tid forsinkede Severancen af Skinnerne, men forøvrigt har Veiriget i det Hele været gunstigt, og Arbejdsraften tilstede i tilstrækkelig Grad. Denne er derimod slet ikke bleven tilstrækkelig benyttet, da store Strækninger ofte i lang Tid have ligget hen, uden at en Saand har vært derved. Man skjønner derfor ikke, at det er Grund til at vise nogen Skaansel imod Entreprenurerne, der saavel som enhver Anden maa lide for Kontraktbrud. Ved saaledes at gennemføre Mulkteringen i sin fulde Strengthed vil Statskassen vinde i Indtægt paa Beboernes Besøfning. Rigtigt nok liden ogsaa Staten et Tab, men Beboerne, og da navnlig Beboerne i Vestjylland, nemlig i Ulfkoegsind, Bølling-Nørre-Herreder samt i Ringstjøbing Kjøbstad vilde lide et større Tab, som for disse Kredses Vedkommende andrager flere Hundrede Daler daglig, der for et Aar bliver en betydelig Sum. Dersom det derfor skulde være muligt enten paa den ene eller paa den anden Maade at træffe Foranstaltninger til disse Egnes Fordel, kan jeg ikke tro Andet, end at Staten vilde være tilbøielig dertil, især naar det saaledes som her kan ske uden Tab for de øvrige Landsdele, idet jo Indtægten ved Mulkteringen kommer ind uden nogen Udgift for de andre Landsdele. Her er der nepop nu Anledning til at vise en saadan Smødekommunen imod de Fiskere, jeg fornylig omtalte. Der er Ingen, som i Forhold til deres Stilling har lidt saa store Tab som Fiskerne, og da navnlig Fiskerne i Vesteregnet, og dersom Staten nu vilde vise Smødekommunen imod dem ved at støtte dem i dette Foretagende, er jeg vis paa, at Befolkningen derovre vilde blive ret godt tilfreds, og nære det Haab, at den vil finde en lignende Smødekommunen, dersom den skulde ty til Statskassen om Understøttelse i andre Retninger, til Fremme af en eller anden gavnlig Foranstaltning. — Jeg skal nu slutte med det Onske, at Bevillingen til de fattige unge Mænd, som nedsatte sig for at opdyrke paa Jord paa Seder, Kjer og Moser, maa blive givet og givet med en Udvidelse som den af mig antydede, samt at Fiskerne maa blive støttede i deres Selvopholdelsesdrift. Fremdeles nærer jeg det Onske, at den høitæredede Minister, naar der bliver Spørgsmaal om, hvorvidt Mulkteringen af Entreprenurerne ved de vestjydske Baner skal gennemføres eller ikke, vil tage Hensyn til Beboernes Mening, og den gaar uheldig ud paa, at alle de Mulfter, som de maatte ifalde, maa blive dem afkrævede i deres fulde Omfang.

Formanden: Jeg har ikke villet standse den ærede Taler, men jeg kan ikke tilbageholde den Bemærkning, at navnlig det sidste Spørgsmaal, om Statens Forhold til Entreprenurerne ved den